

SLUTERKLÆRING

Ovenstående afgørelse og erklæringer er en følge af resultatet af den danske folkeafstemning den 2. juni 1992 om ratifikation af Maastricht-Traktaten. For Danmarks vedkommende skal denne Traktats målsætninger på de fire områder, der er nævnt i afgørelsens afsnit A-D, forstås på baggrund af disse dokumenter, som er forenelige med Traktaten og ikke sætter spørgsmålstegn ved dens målsætninger.«

Der er en højaktuel og vigtig grund til, at den danske befolkning gives mulighed for at stemme om eventuel opgivelse af alle fire danske forbehold på én gang, og at man ikke følger unionstilhængerens plan om systematisk ophævelse af de fire forbehold gennem flere afstemninger.

Nærværende forslag har til formål at pålægge regeringen, at vælgerne den 28. september 2000 ikke kun tager stilling til, om Danmark skal opgive kronen til fordel for euroen. Vælgerne skal have mulighed for at tage stilling til, om alle fire forbehold fra Edinburg-aftalen skal ophæves. Der skal med andre ord være en afstemning om alle fire forbehold på én gang.

Grunden til, at forslagsstillerne mener, at alle fire forbehold skal til afstemning på samme tid, er, at de fire forbehold er et samlet hele. Efter at den danske befolkning i 1992 havde sagt nej til spørgsmålet om dansk ratifikation af Maastrichttraktaten, blev der i Folketinget indgået et Nationalt Kompromis og efterfølgende udformet et Memorandum "Danmark i Europa" af 30. oktober 1992. Fire punkter fra Maastrichttraktaten blev taget ud, og på et EU-topmøde i december 1992 fik den daværende regering de øvrige EU-medlemslandes opbakning til, at Danmark kunne stå uden for Maastrichttraktatens unionsbestemmelser på de fire områder.

Ved en ny folkeafstemning den 18. maj 1993 besluttede den danske befolkning at godkende Maastrichttraktaten med de fire danske forbehold. Det skete ved én afstemning.

Det forekommer derfor forkert, at regeringen nu gør et enkelt af de fire forbehold til genstand for folkeafstemning. Det må være mest korrekt, at befolkningen gives mulighed for at tage stilling til, om beslutningen fra folkeafstemningen i 1993 skal ændres. Altså om de fire forbehold skal ophæves.

Forslagsstillerne forestiller sig, at der kan sikres bred opbakning bag dette forslag. Partier som Venstre og CD har for længst erklæret, at de gerne vil have de

fire forbehold ophævet. Det Konservative Folkeparti er forsigtige tilhængere. EU-modstanderne i SF, Enhedslisten, DF, Frihed 2000 og løsgænger Frank Dahlgaard er interesseret i at få befolkningens tilkendegivelse til alle fire forbehold frem for at skulle opleve en "salamimetode", hvor der gennem fire – eller flere – folkeafstemninger søges ophævelse af de fire forbehold.

Forslagsstillerne mener, at de fire danske forbehold skal bibeholdes og vil derfor anbefale befolkningen at stemme nej den 28. september til spørgsmålet om at ophæve de fire forbehold.

Forslagsstillerne mener ikke, at Danmark skal opgive kronen og indføre euroen med deraf følgende forpligtelser i ØMU'ens 3. fase.

Forslagsstillerne mener ikke, at Danmark skal deltage i et fælles EU-forsvarssamarbejde. Danmarks forsvars- og sikkerhedspolitiske interesser varetages bedst i NATO. Allerede i dag er det vores opfattelse, at EU-samarbejdet er gået for vidt på forsvarsområdet, og at regeringen med passiv deltagelse er på kanten af det danske forbehold på forsvarsområdet.

Forslagsstillerne mener ikke, at Danmark skal deltage i det retlige samarbejde. Allerede i dag er Danmark med i Schengensamarbejdet og de retlige områder, som er omfattet af Amsterdamtraktaten. Begge dele er på kant med det danske forbehold.

Forslagsstillerne mener ikke, at Danmark og den danske befolkning skal deltage i et Unionsborgerskab. Selv om unionstilhængerne har gjort meget ud af at henvise til Amsterdamtraktaten som bevis på, at unionsborgerskabet ikke længere er aktuelt, så er det ikke hele billedet. Regeringsforhandlingerne op til Nice-traktaten og ikke mindst arbejdet med at udarbejde en særlig tekst om rettigheder for borgerne peger i retning af, at man nu vil give Unionsborgerskabet nyt indhold. Derfor skal vi fastholde det danske forbehold.

Nærværende forslag er en demokratisk handling. Forslaget fastholder de danske vælgere som den afgørende forsamling, når dansk EU-politik skal fastlægges. Folketinget kan hindre, at befolkningen føler sig taget ved næsen. Flere danskere har allerede ved læserbreve og andre lejligheder tilkendegivet lidt sarkastisk, at de "hellere må stemme ja den 28. september, for hvis det bliver et nej, så skal vi jo bare stemme igen...". Det er stærkt bekymrende for folkeafstemningsinstitutionen, hvis borgerne mister tilliden. Derfor må nærværende forslag nyde fremme.